

Oud-premier Ruud Lubbers leven lang in dienst van beter milieu

TREUREN OM VERDWARVEN KIKVORS

AMSTERDAM – Waar sommige veel jongere collega-politici het bijtje erbij neergooien, omdat ze tijd voor hun gezin willen maken, eist oud-premier Ruud Lubbers (70) nog altijd vol overgave zijn plek in het publieke debat op. En dan met name als het gaat om het milieu, want dat gaat de Rotterdammer, die met lede ogen de kikkers uit het water van de Maasstad zag verdwijnen, aan het hart.

door
**EDWIN
VAN DER
SCHOOT**

Gevraagd naar waar toch die gedrevenheid vandaan komt, zo was Lubbers afgelopen week prominent aanwezig op een groot internationaal congres over biobrandstoffen in de Amsterdamse RAI, verschijnt er een twinkeling in de ogen van de langzittende premier uit de vaderlandse geschiedenis.

De oud-politicus werd in 1939 geboren in een katholiek ondernemersgezin in de Maasstad. „Zwemmen tijdens warme zomerdagen in mijn jeugd deden we toen nog gewoon in de buitenlucht, en niet in het zwembad. Je zag dan in het water de kikvorsen zwemmen.” Een generatie later ziet zijn stad er echter volslagen anders uit. „Toen ik later zélf jonge kinderen had, kon dat buiten zwemmen niet meer. Het water was vervuild, de kikkers niet meer te zien. Destijds kregen we geregeld te maken met een smogalarm.”

Smog is luchtvervuiling, een combinatie van de Engelse woorden smoke en fog. Zeker in de industriestad Rotterdam lag de dreiging van de veront-

reinigde rokerige mist 's zomers voortdurend op de loer.

Trouw

Ook na zijn 18e blijft Lubbers zijn geboortestad trouw, hij studeert er cum laude af in de economie. Als vader Lubbers onverwachts overlijdt, neemt Ruud de leiding over zijn machinefabriek in Krimpen aan de IJssel over, samen met broer Rob. Lubbers benadrukt dan ook nog maar eens dat hij dus bovenal econoom is, en geen milieuactivist die niet meer verder kijkt dan zijn neus lang is.

Wie veel invloed op Lubbers heeft, is de Noorse milieu-minister en latere premier Brundtland, met wie hij tijdens zijn eigen ministerschap van Economische Zaken (1973-77) in contact komt. Zij stelt in 1987 het invloedrijke rapport

'Our common future' op. De belangrijkste conclusie is dat mondiale milieuproblemen het gevolg zijn van armoede in het ene deel van de wereld en niet-duurzame consumptie en productie in het andere deel. Het rapport roept voor het eerst op tot duurzame ontwikkeling.

De oliecrises van de jaren '70 sterkten Lubbers eerder al in die gedachte. Hij wordt de minister van de autoloze zondag en vraagt de mensen de gordijnen een uurtje eerder te sluiten. Ook steunt hij het opzetten van het Energieonderzoek Centrum Nederland in

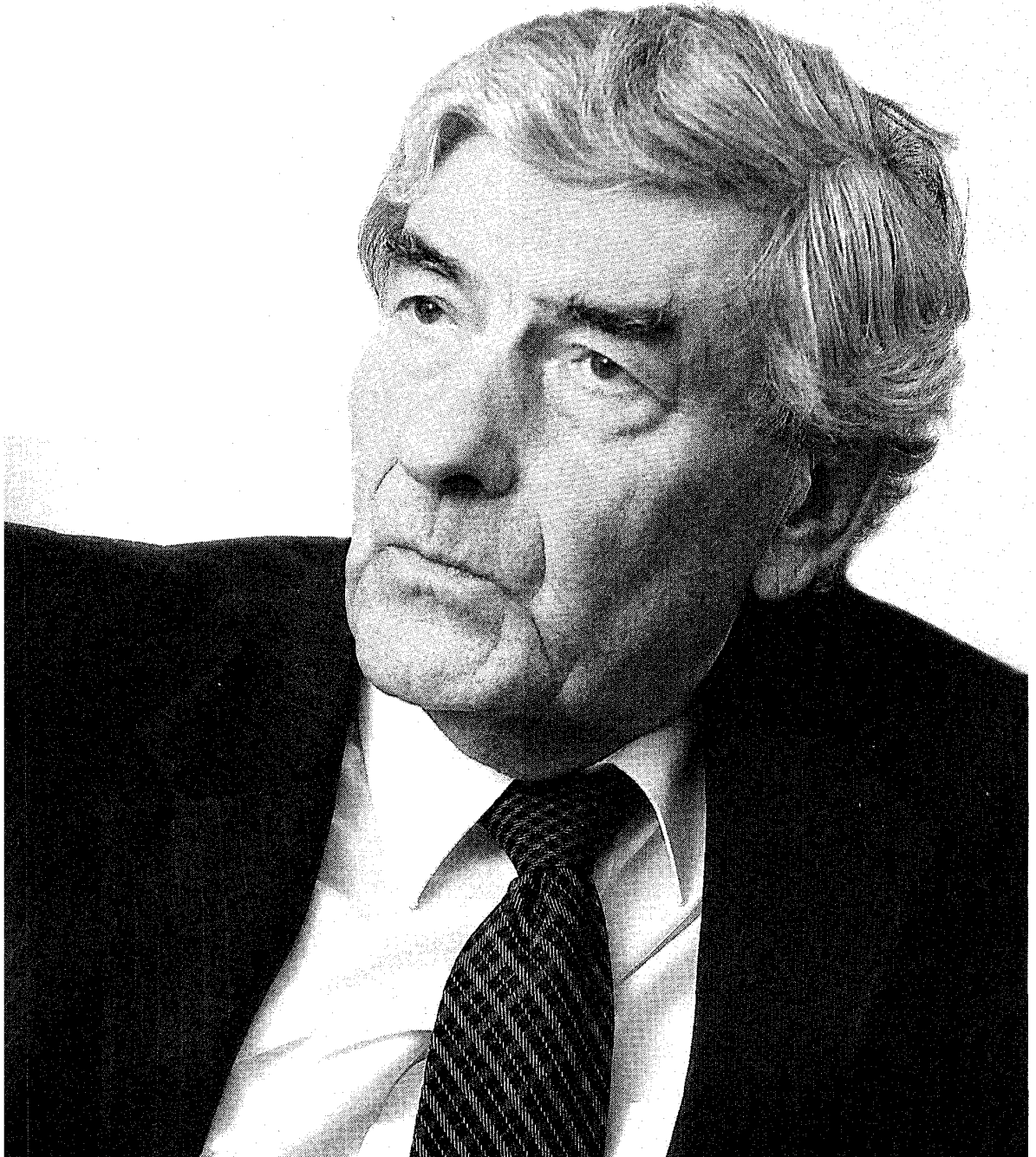

Petten. Tot 1976 werd daar louter onderzoek gedaan naar de toepassing van kernenergie, vanaf dan worden alle mogelijke energiebronnen onder de loep genomen. Desalniettemin ziet Lubbers in de steeds modernere kernenergiecentrales nog altijd een prima, al dan niet tijdelijke, vervanger voor fossiele brandstoffen.

Tijdens zijn premierschap (1982-94) zet hij zich in voor een eerste Nationaal Milieu- en Natuurbeleidsplan, een beleid in lijn met de gewenste duurzame ontwikkeling van Brundtland. Maar ondanks zijn milieu-inspanningen sneuvelt het kabinet Lubbers II uiteindelijk toch. Maar de Rotterdammer gooit het 'groene' bijltje er niet bij neer. Na zijn politieke carrière is hij

een van de auteurs van het handvest voor de aarde (www.earthcharter.nl) en wordt hij voorzitter van het Rotterdam Climate Initiative. Doelstelling van deze lobbyclub is om de CO₂-uitstoot van Rotterdam tussen 1990 en 2025 te halveren en tegelijkertijd een fikse economische groei te realiseren door van Rotterdam dé CO₂- en energiespil van West-Europa te maken. Alle transport van CO₂ richting opslagvelden in de Noordzee via al bestaande oude gasleidingen, transport van biomassa naar energiecentrales, overslag en het omzetten van biomassa in energie; het moet allemaal het eerste, het meeste en het beste in zijn Rotterdam gebeuren.

■ **Lubbers:**
„Mijn kin-
deren heb-
ben nooit
kunnen
zwemmen
in schoon
buitenwa-
ter.“

FOTO'S:
THEO
TERWIEL/
MATTY VAN
WIJNBERGEN